

РИЛСКИЯТЪ ВОДОПРОВОДЪ

Това се случи миналото лѣто. Осемгодишната Ветка се миеше на чешмата и изведнажъ извика:

— Татко, чешмата пакъ спрѣ! Сега какъ ще се измия?

— Спрѣ, миличко, какво да се прави? . . . Нѣма вода!

— Ихъ, сега ли намѣри да спира, когато съмъ насапуни-сала цѣлото си лице! — ядосваше се момичето.

Инженеръ Иванъ Ивановъ

Полѣха му отъ една кана, изми се и запита:

— А защо спиратъ чешмитѣ, татко?

— Защото водата е малко, а София е голѣма и не достига вода за всички . . . Но когато докаратъ вода отъ Рила планина, тогава ще има много-много вода и чешмитѣ нѣма да спиратъ, — каза татко ѝ.

— Че нали Рила е далече, много далече, татко, какъ ще докаратъ вода чакъ отъ тамъ?

— Далече е Рила, но и хората сж упорити и, стига да искатъ, съ трудъ и постоянство всичко постигатъ . . . И ще докаратъ вода хубава, студена, бистра . . . Азъ отивамъ тѣзи дни нататкъ, искашъ ли да дойдешъ съ мене и видишъ отъ де ще дойде водата?

— Искамъ, искамъ татенце, да видя, — заскача момичето и запрегрѣща и зацѣлува татка си.

Следъ два дни автомобилътъ летѣше по хубавото Самоковско шосе, край Искѣра и носѣше малката Ветка и татко ѝ.

Момичето се радваше, плѣскаше ржце и поздравяваше весело жетваркитѣ по нивитѣ, които жнѣха и пѣха. Подвикваше на стадата овци и говеда, които пасѣха по ливадитѣ край пѣтя.

Стигнаха въ Самоковъ. Отбиха се въ дирекцията на водопровода. Тамъ ги посрещна енергичниятъ и много любезенъ директоръ на водопровода инженеръ Иванъ Ивановъ. Тръгнаха заедно. Скоро достигнаха планината и Ивановъ каза:

— До тукъ Искѣръ бѣше една рѣка. Огъ тукъ нагоре той се дѣли на три Искѣра. Хайде да тръгнемъ край Бѣли-Искѣръ.

Ето го селото Бѣли-Искѣръ. Щомъ се чу бумтенето на автомобиля, отъ всѣка кжща наизкочиха по две, по три, по петъ, а нейде и повече малки деца. Всички махаха ржце, поздравяваха пѣтниците. Ветка помисли, че поздравяватъ нея и радостно имъ отговаряше, като махаше съ ржце.

Инженеръ Ивановъ каза: